

het ezeltje zonder naam

C.M. van den Berg-Akkerman

HET EZELTJE ZONDER NAAM

C. M. VAN DEN BERG - AKKERMAN

HET EZELTJE
ZONDER NAAM

Illustraties van Corrie van der Baan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4349 7

1. Een vreemde nacht

Er was eens een ezeltje...

Dat ezeltje stond in een stal.

Het was avond en al een beetje donker geworden.

Het ezeltje was moe, want het had de hele dag gelopen en zware pakken gedragen voor zijn baas. Nu stond het daar in een hoek; het had volop gegeten, het was verzadigd en tevreden en rustte heerlijk uit.

In de stal was het stil, net als op andere avonden. Je hoorde alleen het geluid van de andere dieren en het ruisen van de wind door de bomen...

In de herberg zaten mensen te praten en te lachen. Ook net als op andere avonden, misschien alleen wat drukker. Ja, want er waren heel, heel veel mensen in de stad.

Wat ze kwamen doen, dat wist het ezeltje natuurlijk niet! Daar was het nu eenmaal een ezeltje voor en het dacht daar ook helemaal niet over na.

Het droomde wat, daar in die stal, en stond bijna roerloos stil. Zo stil, als alleen een ezeltje staan kan!

Maar opeens ging de deur van de stal open.

Het ezeltje schrok op en keek wie er binnenkwam.

Het waren een man en een vrouw, ze droegen voorzichtig een lampje met zich mee en zetten dat neer op een ruwe bank tegen de muur.

De vrouw was moe en ging ernaast zitten. Ze keek toe hoe haar man een bed voor haar maakte in het stro; hij deed het haastig, want hij wilde dat zijn vrouw zo gauw mogelijk kon gaan liggen.

Toen hij klaar was, wenkte hij zijn vrouw en samen gingen ze liggen om die nacht te slapen in de stal.

Daarna werd het weer stil en het ezeltje droomde verder.

Maar de stilte duurde niet lang, want er gebeurde iets...

Er werd een kindje geboren, een jongetje. Zijn moeder had hem zeker nog niet verwacht, anders zou ze misschien wel thuisgebleven zijn. Of misschien mocht ze niet thuisblijven, want de keizer had gezegd dat alle mensen hun naam moesten laten opschrijven in de stad waar ze geboren waren.

En kijk, juist nu ze daar waren, kwam hun kindje.

Zijn moeder wikkelde hem in doeken, en legde hem in een voederbak van de dieren op stro...

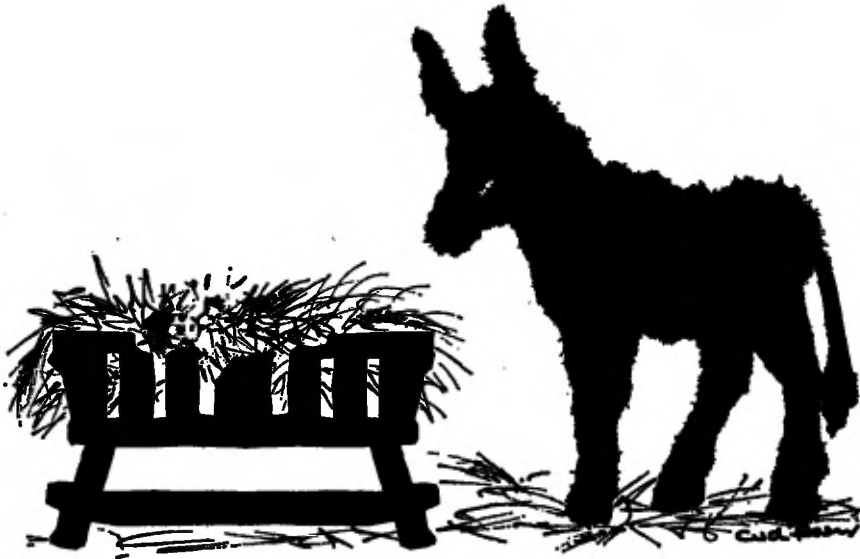
Het ezeltje zag het en keek verwonderd naar het kindje. Wat gebeurde hier vannacht toch allemaal in de stal? Het ezeltje begreep er niets van. Nog nooit was hier een kindje geboren en nu, nu gebeurde dat zo maar. Het was wel vreemd allemaal, heel vreemd...

En weer werd het stil in de stal.

Het ezeltje hoorde de man en de vrouw samen zachtjes praten en het kindje maakte geluidjes zoals alle baby's.

Het was wel een vreemde, heel vreemde nacht daar in die stal. Want de stilte duurde maar kort.

Opeens werd de buitendeur opengetrokken; er stonden mannen die nieuwsgierig naar binnen keken. Het waren herders

die in het veld bij de kudde waakten. Ze hadden hard gelopen en begonnen allemaal te praten.

„Is hier een kindje geboren?” vroegen ze hijgend.

„Ja, daar ligt het,” zei de moeder, verwonderd naar de mannen kijkend, die dadelijk naar binnen kwamen.

„Precies zoals de engel het gezegd heeft...”

„In doeken...”

„En in een kribbe, zien jullie wel?” zei de oudste.

„Ja, o ja, we zien het,” zeiden de herders.

En ze kwamen eerbiedig nog dichterbij en begonnen aan de man en de vrouw te vertellen wat ze gezien hadden in het veld.

Engelen...

En een groot licht...

En toen kregen ze een boodschap van God door een engel.

Die sprak tot hen over het Kindje!

„Het is Gods Zoon,” had de engel gezegd. „En Hij is gekomen om de mensen gelukkig te maken.”

De moeder lachte en knikte blij:

„Ja, hij heet Jezus, dat betekent Zaligmaker,” zei ze zacht. De herders wisten het, de engel had het hun gezegd.

„Eerst waren we bang,” zei er een, „maar de engel zei dat we blij moesten zijn omdat Gods Zoon geboren was en toen gingen de engelen zingen... O, het was een wonder!”

En de herders knielden neer in de stal bij het Kindje en zij aanbaden het en dankten God voor dit grote geschenk!

Dat gebeurde allemaal die nacht in die stal...

Het ezeltje zag het en begreep er niets van...

Hoe zou het ook... Het was toch maar een ezeltje!

Het droomde weer weg in de stille uren die volgden, tot het morgen werd en de nieuwe dag kwam.

Maar de herders droomden niet, nee, zij gingen overal vertellen wat zij in het veld gehoord en in de stal gezien hadden. Zij vertelden van het Kindje dat Jezus heette. En van zijn moeder Maria en zijn vader Jozef.

2 *Juno*

Ezeltjes zijn er heel wat op de wereld.

Het zijn gewillige, lieve dieren en nuttig ook!

Ze kunnen zware vrachten dragen. Veel boeren en kooplui in Spanje en Palestina hebben een ezel. Ze torsen de koopwaren naar de markt en op de terugreis, als de waren verkocht zijn, rijdt de koopman op de rug van zijn dier terug naar huis. Zo doen de boeren ook. Ze pakken en beladen hun ezeltje met sinaasappelen en mandarijnen en wat de tuin verder oplevert.

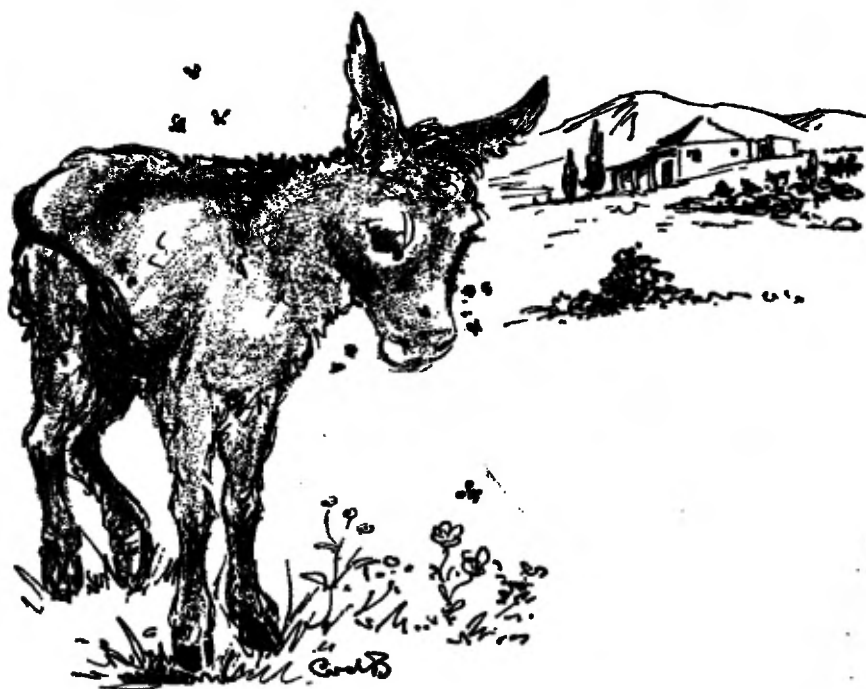
Het draagzadel heeft diepe zakken aan beide kanten en het ezeltje draagt geduldig zijn zware last. Langs de bergpaden kom je ze tegen, rustig voortlopend op de smalle weg tussen of langs de hoge bergen.

Bij die Spaanse boerderij ginds, op een grasveld ernaast, staat Juno. Juno, het jonge ezeltje dat nog niet hoeft te werken. Dat spelen mag in de groene wei, onder de blauwe lucht, waaruit de zon stralend op hem neerkijkt. Want het is heel mooi weer vandaag.

Alle bloemen hebben hun hartjes wijd open en bloeien met bonte, prachtige kleuren!

Verderop graast een troep geiten.

De herder is erbij en zijn hond die ook over de geiten waakt. Samen brengen ze de troep naar weiden met mals, groen

gras. Er zijn witte en zwarte geiten. Sommige hebben een belletje om hun nek, dat zachtjes tingelt als ze hun kop bewegen onder het voortlopen op zoek naar de malse blaadjes en sprietjes in de wei.

Juno ziet het en zij ziet nog veel meer.

Dromerig tuurt zij voor zich uit op deze mooie, zonnige dag.

Maar zij is helemaal alleen.

Er is niemand op het land, niemand bij het huis en ook niemand in het huis.

Woont er dan geen mens?

Welzeker. In dat huis wonen een man en een vrouw.

Ze hebben ook een kleine jongen. Mario heet hij.

De vader van Mario is boer. Hij woont in dat grote, witte huis, het huis dicht bij de zee en de hoge bergen die je kunt zien liggen in de verte.

Hoe komt het dan, dat het ezeltje Juno nu alleen is?

Moet niemand voor haar zorgen? Ze is nog zo jong en lief.

Kan ze zo maar alleen zijn?

Waar zijn de boer en zijn vrouw?

En het jongetje Mario?

En de moeder van Juno?

Waar zijn ze?

3. *Juno en Cuno*

Het was nog vroeg in de morgen die dag.

Juno stond naast haar moeder, Cuno, in de schuur.

Het had erg geregend 's nachts, maar zij hadden heerlijk droog gestaan en geluisterd naar de plensbuien die al maar neervielen.

Maar eindelijk was de regen opgehouden en toen het dag werd, scheen de zon uit een mooie, blauwe hemel. Alle wolken waren opeens weg en de wereld zag er schoon en fris uit.

Toen kwam de boer de schuur binnen. Hij stapte dadelijk naar Cuno toe en zei tegen haar:

„Kom Cuno, we moeten vandaag vlug aan het werk. We moeten vroeg naar de markt met onze groenten en eieren. De baas zal je gauw inspannen, hoor!”

Cuno liep gewillig mee en Juno, het jonge ezeltje, kwam meteen achter haar aan. Ze wilde ook mee naar de markt, maar de baas hield haar terug. Hij bracht Juno alleen naar de wei.

„Jij moet hier blijven, Juno,” zei hij. „Jij bent nog te klein om mee te gaan naar de markt. Eet maar veel, dan ben je gauw groot en mag je de baas ook helpen later.”

„Ia ia ia,” balkte Juno zachtjes.

Dat betekende: „Ik wil niet alleen zijn, ik wil mee en bij mijn

moeder blijven, baas.”

Maar de boer draaide zich om om weg te gaan en toen Juno achter hem aanliep, deed hij het hek dicht dat de wei afsloot. „Nee Juno, jij kunt niet mee. Ga maar spelen en veel gras eten, dag Juno!” zei de boer grappig.

Juno balkte opnieuw: „Ia ia ia.” Ze was erg verdrietig.

Ze zag hoe Cuno klaargemaakt werd voor de reis. Het zadel ging op haar rug en werd vastgemaakt en de zakken volgestopt. Ze puilden aan beide kanten uit, zoveel kreeg ze te dragen.

De boer floot een vrolijk deuntje in de vroege morgen, want hij had een beste zin vandaag. Hij ging geld verdienen en ook inkopen doen in het dorp en vandaag gingen zijn vrouw en Mario ook mee. En dat was wel wat bijzonders, want dat gebeurde niet elke dag.

Toen de boer klaar was, liep hij naar het huis.

„Zijn jullie zover? Ik wel!” riep hij vrolijk.

„Ja ja, hier zijn we al, vader!” riep Mario. Hij sprong de deur uit en kwam vlug naar zijn vader toe.

„Wil je rijden, Mario?” vroeg zijn vader.

„En of, graag!” riep Mario.

Toen zette vader hem op de rug van de ezel.

Dat vond Mario prachtig, hij straalde van plezier en riep:

„Lopen Cuno, nou ben ik je baas, vooruit maar.”

En omdat moeder ook juist aan kwam lopen, was daar niets op tegen.

„Ja, vooruit maar, Cuno, we gaan,” zei de boer lachend.

Zo gingen ze op weg naar het dorp. Het was een dik half uur lopen. Cuno liep rustig voort en Mario zat een hele tijd op

haar rug totdat het hem begon te vervelen.
Het kleine ezeltje had hen weg zien gaan. „Ia ia ia,” balkte het zachtjes.
Maar niemand keek om, niemand hoorde het meer en bij een bocht van de weg waren ze opeens verdwenen.
Toen werd Juno vanzelf stil, ze ging bij het hek vandaan.
Langzaam liep ze over het land en at wat gras.
De zon werd al warmer en warmer...
Dikke vliegen plaagden de arme Juno. Ze gingen op haar neus zitten en op haar rug en prikten haar.
Dat vond Juno niet prettig. Ze schudde haar kop en stampte met haar poot of zwaaide even met haar lange staart.
Maar de vliegen kwamen toch terug. Ze vonden het zeker een aardig spelletje, ook al rilde Juno even en joeg ze ze telkens weer weg.
Zo ging de lange morgen voorbij.
Later op de dag hoorde Juno geluid van voetstappen naderbij komen.
Voetstappen van mensen en... en van een ezeltje.
Daar waren ze eindelijk weer: de boer en zijn vrouw en Cuno...
Maar het jongetje was er niet.
Waar was Mario? Hij zat niet op de rug van Cuno...
Hij liep ook niet naast de boer en zijn vrouw...
Hij was nergens!
Hij was weg!

4. *Mario*

De boer leegde de diepe zakken die Cuno gedragen had.

Er zat veel in dat naar de schuur moest.

Er zat ook veel in dat voor de vrouw in huis was: suiker, koffie, thee en vlees... En nieuwe laarzen, die Mario's vader nodig had voor het werken op het land.

Hij droeg alles naar binnen.

Daarna mocht Cuno vrij. Het zadel werd van haar rug gehaald en Cuno werd door de boer naar het land gebracht.

Daarna ging hij koffie drinken bij zijn vrouw.

Toen waren Cuno en Juno weer samen.

Juno balkte van blijdschap en wreef haar kop tegen haar moeder aan. Ze was immers nog maar zo jong en de twee ezeltjes verstonden elkaar best.

Cuno was moe van de reis naar het dorp. Zij wist wel waar het jongetje gebleven was. Toen ze in het dorp aankwamen, gingen ze naar een groot gebouw. Dat was een school! De vrouw en het jongetje waren er samen naar binnen gegaan en later was de vrouw er alleen weer uitgekomen. Ze had Mario weggebracht, hij moest er leren.

Geduldig had Cuno buiten gewacht en later alles gehoord wat de vrouw tegen de boer zei.

Zou Cuno nu elke dag Mario daarheen moeten rijden?

Welnee, Mario moet lopen.

Hij is sterk en lopen is gezond, zei de boer, heel gezond voor een flinke jongen en flink is Mario wel!

„Mag ik ook eens mee naar het dorp?” vroeg Juno in haar ezeltjestaal, die haar moeder best verstond.

„Dat zal later zeker nog vaak gebeuren,” wist Cuno. „Wacht maar, je bent gauw sterk genoeg en dan moet je elke dag werken. Ga nu nog maar een beetje spelen. Vooruit!”

„Komt de boer je weer halen?”

„Als er werk voor me is, ja! Maar iedere keer kom ik hier weer terug. De baas is een goede baas, hij zorgt best voor ons.” Zo wende Juno eraan om alleen te zijn.

Cuno kwam en ging als een gehoorzame ezel mee en droeg de vrachten die de boer haar liet dragen en soms zat de boer zelf op haar rug en dan bracht zij hem stapvoets naar huis. Cuno vond het allemaal best, ze was niet koppig en niet dom. Na het werk stond ze stil en droomde...
Droomde de hele nacht door en was gelukkig.
Gelukkig omdat ze een ezel was!

Intussen dartelde Juno nog elke dag in het land. Mario, de kleine jongen, was dikwijls na schooltijd bij haar. Hij vond Juno zo grappig, hij wilde wel rijden op haar rug. Dan zadelde hij Juno en zat in een wip boven op haar. Ze reden een eindje de weg op, het was er stil en Juno liep stapvoets door. Dat was wel leuk!
Maar soms had Juno geen zin om te doen wat Mario wilde. Dan bleef ze koppig staan, zette haar pootjes schrap en deed geen stap meer vooruit, hoe Mario ook tegen haar praatte. Maar Mario wist daar wel raad op. Hij gleed vlug van Juno's rug, nam een grassprietje en kietelde Juno daarmee onder haar staart. Dan vloog Juno weer vooruit en schaterlachend holde Mario achter haar aan tot hij haar weer gevangen had. Op een dag maakte vader een wagentje voor Mario. Hij had een paar gebruikte wielen in de schuur en timmerde van oude planken vlug een kist in elkaar, waarin Mario zitten kon. Dat was prachtig! Nu werd Juno ervoor gespannen en moest trekken.
Ze gingen een eind de weg op naar het dorp. Alles ging goed. Juno was gehoorzaam en leerde aardig trekken op de stille weg.

Mario genoot. Nu had hij ook een ezel, nu was Juno van hem, dacht hij.

Ja, het ging alles goed, totdat ze bij een onbewaakte overweg kwamen.

Daar bleef Juno opeens staan. Ze spitste haar oren en deed geen stap meer vooruit, onrustig bewoog ze haar kop...

Ze rook gevaar!

Uit de verte kwam geraas nader en dat werd hoe langer hoe sterker, tot opeens een trein voorbij stoomde.

Juno schrok en steigerde onverwacht wild achteruit. Toen keerde ze zich woest om, waardoor het wagentje kantelde...

Mario was er al afgesprongen en greep Juno net op tijd beet. Gelukkig was ook vader in de buurt om te helpen. Die had Juno spoedig gekalmeerd en weer tot rede gebracht.

De trein was al lang ver weg en het werd opnieuw helemaal stil.

Juno liep weer en trok de wagen, het ging leuk! Maar vader bleef bij hen lopen, totdat ze thuis waren.

„Is Juno nu mijn ezeltje, vader?” vroeg Mario.

Zijn vader knikte. „Ja, wij houden haar, want we kunnen haar best gebruiken, hè jongen?”

„Nou en of!” lachte Mario. „En vader, ik weet wat!”

„Wat dan, vertel eens op!”

„Cuno heeft Juno gekregen, hè vader? En misschien krijgt Juno ook weer een ezeltje en dan weer en dan weer en dan weer en dan hebben wij een heleboel ezels, hè vader?” juichte Mario uitgelaten.

„Een flinke kudde, jongen,” lachte de boer.

„Juist leuk!” riep Mario blij.

's Avonds stonden de twee ezeltjes bij elkaar in de stal. Juno dicht bij haar moeder en in hun ezeltjestaal vertelden zij elkaar van de dag die voorbij was.

Juno van haar kleine baasje met de wagen en van het wilde lawaaiding waarvan ze zo geschrokken was, zodat ze bijna op hol was gegaan. Ook van het spelletje met Mario in het land, als ze hem van haar rug gooide en hard wegliep om zich te laten vangen en van al de pret die ze samen hadden.

Cuno luisterde geduldig en liefkoosde haar jong.

„Je moet nog veel leren, Juno. Als je groot bent, mag je geen mensen meer van je rug gooien. Je moet geduld leren, veel geduld en aan alles wen je wel, ook aan het lawaai op de weg. Dat zul je wel merken, Juno, beste Juno...”

**Ze stonden dicht bij elkaar in de stal.
En de maan scheen door het kleine ruitje naar binnen...
En de wind speelde om het huis en zong zijn eigen liedje.
Het werd nacht!**

5. Wat de juffrouw en moeder vertelden

Elke dag gaat Mario nu naar school.

Soms gaat hij mee met vader als die naar het dorp moet. Maar meestal gaat hij alleen. Hij draagt dan een broodtrommeltje op zijn rug met boterhammen erin om op school op te eten. Want Mario blijft de hele dag weg.

In Spanje, waar Mario woont, is het 's winters niet koud. Daar kun je nooit schaatsenrijden en sleeën. Alleen hoog in de bergen, waar kinderen nooit komen, daar ligt sneeuw en die smelt nooit, want daar is het erg koud.

Het huis waarin Mario woont, is wit, het staat helemaal alleen. Wat verderop staan hier en daar meer huizen. Daar komen ook kinderen vandaan die naar school gaan.

Ze wandelen naar het dorp als 't mooi weer is, maar ook als het regent en waait. Nou, en regenen en waaien doet het in Spanje ook, hoor!

Maar koud is het er nooit, ook met Kerstmis niet.

Kerstfeest vieren doet men in Spanje ook.

Mario zit in de eerste klas en hij hoort voor het eerst van de juffrouw de kerstgeschiedenis.

Natuurlijk weet hij wel dat het Kindje Jezus geboren is, want dat heeft zijn moeder hem al verteld. Zij heeft hem vroeg geleerd zijn handjes te vouwen en op zijn knietjes te bidden.

Het verhaal van Jezus, die in een stal geboren is, heeft Mario

dus meer gehoord, maar de juffrouw vertelt het toch weer een beetje anders dan moeder.

Na schooltijd gaat hij langs een winkel, een winkel waar altijd prachtige dingen te koop zijn. Hij kijkt daar graag even en juist nu staat daar een klein stalletje voor het raam. Een stalletje met Maria en het kindje en Jozef erin en de dieren die altijd in een stal staan, een os en een ezel en geiten...

Mario vindt het grappig en blijft er heel lang naar kijken. Toen hij thuiskwam, moest hij het meteen aan moeder vertellen.

Hij zei: „Moeder, Jezus had ook een ezeltje, hè?”

„Wat zeg je? vroeg moeder verbaasd.

„Nou, toen Hij in de stal geboren werd, stond daar ook een ezel.”

„Domme jongen,” zei moeder lachend. „De juffrouw heeft toch wel verteld dat Jozef en Maria op reis waren en dat ze niet in Bethlehem woonden?”

„Ja, maar er was toch ook een ezeltje?” hield Mario vol.

„Zeker, maar die was van andere mensen, jongen.”

„O, hadden Jozef en Maria geen geld voor een ezel?”

„Jawel, luister maar.”

„Gaat u vertellen? Dat vind ik fijn!” riep Mario blij.

„Ja, ik ga vertellen, omdat er toch wel een ezel was, luister maar. Je weet dat de herders bij het kindje Jezus waren in de stal; dat heeft de juffrouw op school natuurlijk ook verteld, hè?”

„Ja.”

„Nu, later kwamen er nog meer mannen. Dat waren Wijzen

uit het Oosten, geleerde mannen.

Die wijze mannen hadden een ster aan de hemel gezien. Het was geen gewone ster, en zij wisten daardoor dat er ergens een koningskind geboren was.

Ze zeiden tegen elkaar: „We moeten dat Kindje gaan zoeken en we moeten het geschenken brengen en aanbidden.” Toen gingen ze op reis. En weet je wat zo bijzonder was?

Die ster ging hen voor en wees hun de weg naar Palestina. En toen ze daar waren, gingen ze naar de koning en ze vroegen hem of er een kindje geboren was, een koningskindje. „Wij hebben zijn ster gezien en wij willen het gaan vereren,” zeiden die wijze mannen.

De koning wist nergens van. „Weet je wat,” zei hij, „ik zal het laten onderzoeken. Maar als jullie het kindje soms eerder vinden, kom het me dan gauw vertellen, want dan ga ik ook naar hem toe.”

De wijze mannen beloofden het. Ze gingen naar buiten en haastten zich om verder te gaan. Toen ze omhoogkeken, zagen ze weer die grote, mooie, fonkelende ster aan de hemel staan. Terwijl ze op hun kamelen voortreden, ging die ster weer met hen mee, en wees hun de weg.

Eindelijk bleef hij precies boven de stal stilstaan.

Misschien keken de wijze mannen wel wat verwonderd naar die stal, maar ze gingen er toch binnen en daar zagen ze, net als de herders, Jezus in het kribje liggen. En ze wisten het meteen: dit is het koningskindje!

Ze waren zo blij dat ze het gevonden hadden. Ze aanbaden het en gaven het geschenken, goud en wierook en mirre. Ze bleven een lange poos daar in die eenvoudige stal en ze ver-

telden alles van de ster aan Maria.

Daarna moesten ze weer weg. Nu zullen we het gauw aan de koning gaan vertellen, dan komt hij ook naar het Kindje kijken, dachten ze. Maar ze wisten niet dat het een boze koning was.

God vertelde hun dat die nacht in een droom. „Jullie moeten langs een omweg teruggaan naar jullie land, want die koning zal het Kindje kwaad doen, gevangennemen en doden,” zei God.

De wijze mannen schrokken ervan en deden wat God hun gezegd had. Ze keerden langs een andere weg terug naar huis. Diezelfde nacht had Jozef ook een droom.

„Neem het Kindje en vlucht zo gauw mogelijk naar een ander land,” hoorde hij in zijn droom. „Want de soldaten zullen komen en proberen het Kindje te vinden. En als ze het gevonden hebben, zullen ze het doden.”

Wat schrokken Maria en Jozef daarvan. Dadelijk kocht Jozef een ezel. Daar zette hij Maria op, die het kindje in haar armen nam, en in de nacht vluchtten ze naar dat andere land. Dat land heette Egypte...

„En toen reed Jezus ook op een ezeltje,” zei Mario lachend. „Ja, en dat ezeltje liep zó voorzichtig! Het struikelde niet langs de bergpaden en heel geduldig droeg het zijn lichte last. Het werd helemaal niet moe en ik denk dat het ezeltje wel blij was dat hij de Zoon van God mocht dragen. Het bracht het Kindje veilig in Egypte en daar woonde het een heel lange tijd met zijn ouders. Wel zo lang, tot de boze koning er niet meer was. Pas daarna mochten ze van God weer terugkeren naar hun eigen land, dezelfde reis terug en misschien wel weer op hetzelfde ezeltje.”

„Ezeltjes zijn lieve dieren, hè moeder?”

„Ja Mario, soms noemen de mensen ze dom of koppig en schelden ze elkaar voor ezel. Dat betekent niet veel goeds, Mario!”

„Ik zal altijd, altijd veel van Juno houden!”

„Dat is goed, m'n jongen. En denk er maar aan dat alleen een ezeltje waardig gekeurd werd om de Zoon van God te dragen.”

„Staat er nog meer van in de bijbel?”

„Nog één verhaal, Mario.”

„Hè, vertelt u het nu ook.”

„Nee, later eens, wacht maar...”

6. *Nog eens een ezeltje*

En Mario ging weer naar school, dag in dag uit. Hij leerde al aardig lezen en sommen maken.

Later, thuis, speelde hij, reed met Juno en de wagen op de stille weg en had heel veel pret met zijn ezeltje.

Soms ging hij naar de zee, het pad af naar beneden. Daar was het strand en daar stonden ook wat kleine huisjes van vissers. Mario bleef graag kijken hoe de mannen de netten binnetrokken. Dat deden ze met z'n vieren; het was erg zwaar werk. Ze trokken een heel lange tijd, liepen achteruit op hun blote voeten en haalden maar. Dan zag Mario het grote net al dichterbij komen, totdat het eindelijk op het strand lag.

Het net werd opengemaakt en daar lagen de visjes die gevangen waren in het net. Heel kleine, zilverige visjes, honderden. Mario had het al zo dikwijls gezien. Hij zat graag op het bootje dat uit het water op het zand was getrokken. Eens mocht hij mee de zee op, met zijn oom en een neefje dat

Carlo heette.

Oom ving toen een inktvis en tong en ook een krab. Die vond Mario griezelig, maar er was ook een prachtige zeester bij. Mario nam hem later mee naar huis om aan moeder te laten zien. Van oom kreeg hij ook vis mee om te bakken. Het was wel een fijne reis; de zee was kalm en de lucht prachtig blauw. Mario's vader ging nooit vissen; die had het te druk met werken op het land. En met de groente, die naar de markt gebracht moest worden om verkocht te worden.

Door al deze dingen gingen de dagen vlug voorbij. Vader had het druk en moeder had het druk en Mario moest zichzelf maar vermaken.

Op een dag regende het heel erg. Toen Mario uit school thuis kwam, kon hij niet meer naar buiten. Juno stond in de stal bij Cuno, omdat het buiten te nat was. Juno werd al sterk en soms moest hij al meewerken. Vader had een karretje gekocht en daar gingen allebei de ezels voor. Juno altijd dicht naast Cuno. In dat karretje kon vader nog veel meer meenemen naar de markt en dat was fijn.

Maar nu stonden ze beide in de stal en de regen deerde hen niet. De regen deerde Mario ook niet meer nu hij thuis was. Het was wel een prettig geluid de dikke druppels te horen neerplenzen op het dak.

Mario ging fijn zitten tekenen en kleuren. Dat deed hij altijd heel graag. Dan verveelde hij zich nooit.

Maar tegen de avond begon het plotseling hevig te stormen. De wind gierde en bulderde rond het huis en vanuit de verte hoorde Mario de zee bruisen.

Het was een angstig geluid. Vader kwam in de kamer, moeder

was er al en ze spraken samen over het noodweer. Alles scheen buiten in beweging en door elkaar geschud te worden.

Mario vond het niet prettig. Hij was blij dat vader en moeder in de kamer waren. Op zijn wangen waren blosjes van spanning. Hij hoopte maar dat de storm gauw voorbij zou zijn. Maar de wind huilde en gierde voort en plotseling zaten ze in het donker. De lamp was uitgegaan.

„Dat is kortsluiting,” zei vader.

„Hoe komt dat?” vroeg Mario dadelijk.

„Er zijn natuurlijk elektrische draden stukgewaaid door de wind.”

„O ja,” zei Mario zacht.

„We zullen de kaarsen aansteken,” zei moeder.

Ze wist precies waar ze lagen en al gauw brandden er een paar. Nu konden ze elkaar weer zien, maar Mario had niet genoeg licht om te tekenen en te kleuren. En moeder had ook niet genoeg licht om wat te doen.

Mario ging heel dicht bij haar zitten. Ze luisterden alle drie naar de wind, die maar bulderde en van geen ophouden wist.

Toen zei moeder:

„Kom Mario, zal ik je nog een verhaal vertellen?”

„Ja!”

„Wat?”

„Van de bijbel en het ezeltje, dat hebt u mij beloofd!” riep Mario meteen. „Weet u wel, moeder?”

„Goed dan, kom maar heel dicht bij me, jongen.”

Dat liet Mario zich geen twee keer zeggen en in de schemer vlijde hij zich als een kleine jongen tegen zijn moeder aan. Daarna begon zij te vertellen:

„Toen Jezus met zijn ouders weer terug was uit dat vreemde land, ging Hij wonen in Nazareth. Hij groeide er op net als andere jongens en toen Hij groot genoeg was, ging Hij bij zijn ouders vandaan. God was zijn Vader en die had Hem naar de mensen gezonden.

Hij ging hun vertellen van het Koninkrijk van God en Hij maakte zieke mensen beter. Daarvoor reisde Hij het hele land door, van stad tot stad en van dorp naar dorp.

Soms waren de mensen heel erg blij als ze naar Hem luisterden, want dan begrepen ze dat Jezus van God kwam. Maar het gebeurde ook vaak dat de mensen boos werden als Jezus sprak. Vooral als Hij zei dat ze veel verkeerde dingen deden, die voor God zonden waren.

Dan riepen ze: „Weg met Hem, we willen niet meer naar Hem luisteren, weg, weg met Hem!”

Er waren ook mensen die dachten dat Jezus koning van de joden zou worden. Ze hoopten erop en liepen Hem na en wilden Hem graag te vriend houden.

Maar Jezus zelf zei: „Nee mensen, mijn Koninkrijk is niet van deze wereld; láter komt mijn Koninkrijk. Er moet eerst nog zoveel gebeuren!”

Toch geloofden de mensen Hem niet; als Jezus hun koning niet zou worden, wie moest het dan wel zijn. En ze riepen: „Wij willen dat U koning wordt.”

Op een dag waren ze heel erg opgewonden. De mensen drongen om Jezus heen, die op weg was naar Jeruzalem om het paasfeest te vieren. Ze waren niet meer te houden en de groep werd hoe langer hoe groter. Nu moet het gebeuren, dachten ze. Nú, op het feest!

En terwijl Jezus daar liep, zei Hij tegen zijn vrienden:

„Ga naar een man die Mij kent, en leen een ezel voor Mij. Zeg maar dat de meester hem nodig heeft.”

„Zal die vriend dat begrijpen?” vroegen de discipelen.

„O ja, dat zal hij zeker,” zei Jezus.

De discipelen gingen en ze kregen de ezel dadelijk mee.

Toen ze terugkwamen, nam Jezus de ezel en tot hun grote verwondering ging Hij erop zitten om al rijdende naar Jeruzalem te gaan.

Nu is het grote ogenblik gekomen, dachten de mensen.

Ze werden uitgelaten van blijdschap, want nu zou dan eindelijk Jezus koning worden! Ze trokken hun kleren uit en gooiden die op de weg voor de ezel en ze rukten palmtakken van de bomen en begonnen te zingen:

„Hosanna, gezegend is Hij die komt in de naam des Heren!
Hosanna, hosanna!”

Ze juichten en jubelden en konden maar niet ophouden.

De stoet werd hoe langer hoe groter en ze zongen hoe langer hoe harder en vrolijker. O, het was feest! Want eindelijk zou Jezus koning worden! ...

Tussen al die drukte door liep het ezeltje. Het droeg de Zoon van God op zijn rug. Het liep waardig en rustig en vol vertrouwen tussen al die opdringende mensen naar Jeruzalem. En al schreeuwden ze nog zo hard, het ezeltje liep bedaard verder. Het struikelde niet over al die kleren die de mensen op de grond wierpen. Het liep aldoor rustig verder, het voelde de zachte hand van Jezus, die hem leidde ...

Dicht bij de stad stonden ze stil.

Jezus steeg van de ezel af en ging te voet verder. Hij had het

ezeltje niet meer nodig. Nu kon het weer terugkeren naar zijn baas. Nu was zijn taak volbracht!

En de ezel keerde terug. Op een gegeven moment stond hij stil, net of hij stond na te denken. Maar hij begreep niets. Hij was alleen gehoorzaam geweest en had zijn taak volbracht.

Het was maar een ezeltje! Maar het was verwonderd en blij en het was net of het er toch iets van begreep!

Net of hij wist dat hij Jezus, Gods Zoon, gedragen had. Als eenmaal, jaren terug, die andere ezel.”

Slot

Moeder zweeg.

Buiten bulderde nog de wind.

De kaarsen flakkerden even, door een zucht bewogen. Een zucht van Mario, die langzaam overeind kwam.

't Bleef even stil in de kamer, alsof ze geen van drieën meer iets wisten te zeggen.

Toen begon vader te praten:

„Mario,” zei hij, „weet je waarom een ezeltje zo stil kan staan? Kijk, daar hebben de mensen iets op gevonden. Het droomt over het grote wonder, jongen, het wonder dat het uitverkoren werd om de zoon van God, Jezus, te dragen.”

„Dat is toch niet echt waar, hè vader?”

„Die droom natuurlijk niet, dat is maar een aardig verzinsel van de mensen, maar het rijden op die ezel, dat wèl en vergeet dat niet, Mario!”

„Je moet naar bed,” zei moeder.

Mario geeuwde, ja, hij had slaap.

Hij kleedde zich uit en deed zijn gebed. Toen stopte zijn moeder hem onder de dekens.

De wind gierde voort langs de kust.

Maar Mario lag veilig in het witte huis.

Achter de goed gesloten luiken.

In de stal stonden Cuno en Juno vlak bij elkaar.

Ze stonden zo stil als alleen een ezel maar kan staan.

En ze droomden en droomden...

De hele, lange, lange nacht.

Inhoud

1. Een vreemde nacht	7
2. Juno	11
3. Juno en Cuno	14
4. Mario	17
5. Wat de juffrouw en moeder vertelden	23
6. Nog eens een ezeltje	28
Slot	35